

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 87

10 Ì

TUẦN LỄ TỪ 13-11
ĐẾN 19-11-1969

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BẾP : MINH VỜ

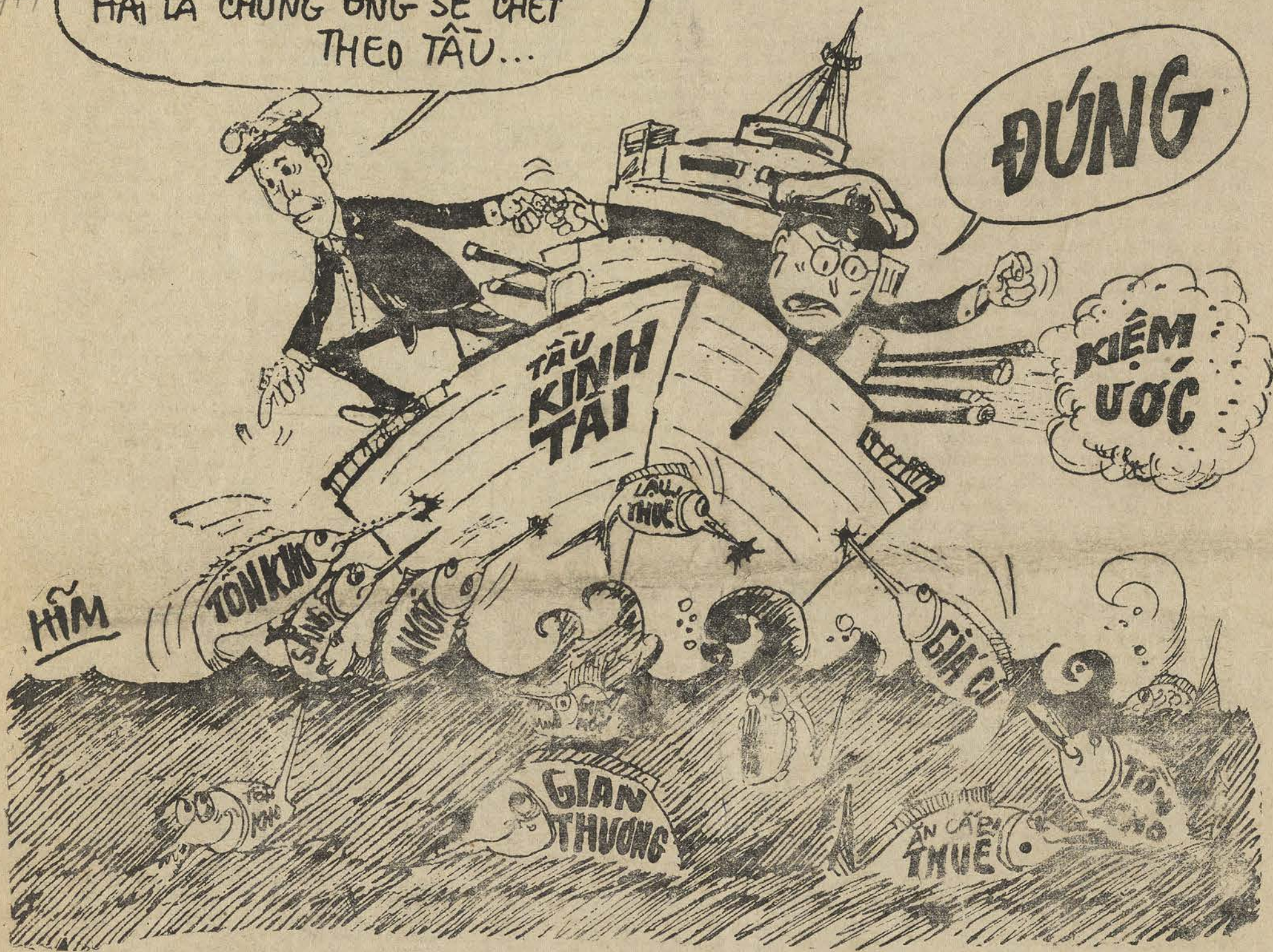
CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 - 93.801

Wason
DS531
C7444

MỘT LÃ TỤI BAY SẼ TỊCH HẾT!
HAI LÃ CHÚNG ÔNG SẼ CHẾT
THEO TÀU...

ĐÚNG

KIỆM
ƯỚC

Chỉ biết Bất tín nhiệm

Hơn hai lần, kể từ ngày những anh ấm ó hội tề nhờ khéo xoay xở hay nhờ mà tổ phát được nhảy lên bàn độc nghị trường Hạ Viện, chung chỗ đứng với những người có thiện chí, chúng ta thấy các anh ấy ồn ào quá, cựa quậy quá. Điện hình nhất là những anh đòi trưng cầu Dân ý và bất tín nhiệm chính phủ Trần thiện Khiêm

Nhóm Con Ong không cần rào đón, bạn đọc cũng thừa hiểu chúng tôi chỉ bị nhà

nước bắt nạt, cảnh cáo chứ chưa hề được nhà nước khen « ngoan ngoãn, dễ bảo ». Nhưng đối lập không có nghĩa là đập đồ dề... cười trừ hay khoai tỉ kiệu tiêu nhân đặc chí. Trong vụ Kiệt ước, Con Ong chỉ đã kích thái độ vênh vào và tài đối đáp thiếu khôn ngoan của ông Tổng Kinh và Tổng Tệ. Chúng tôi không đòi đuổi hai ông này vì hai ông chỉ thực thi chính sách của nhà nước, Và nhà nước không

dại gì mà làm nhân dân la hoảng. Chẳng qua vì cái thể chẳng dạng dưng đó mà thôi.

Song, những bố dân biểu ấm ở lại muốn nhân vụ Kiệt ước, mà đòi bất tín nhiệm chính phủ, nhân vụ Tổng thống tâm sự chân thành mà đòi trưng cầu dân ý, Hai hành động này chỉ nhằm tiếp tay Cộng Sản xóa bỏ chế độ hiện hữu để thành lập một chính phủ Liên Hiệp chẳng hạn, và tiến tới chế

độ... nô lệ Cộng Sản ! Hành động đó cần được kết án. Và đập nát bậy. Và chúng tôi, lần thứ nhất đồng ý với dân biểu Phạm Duy Tuệ và khối Dân Tiến khi ông dám can đảm đá kích những kẻ chủ trương bất tín nhiệm nội các

Đất nước đã khôn nạn, không biết làm gì hơn là phá thối bằng cái nghề... bất tín nhiệm thời ư ?

CON - ONG

CORNELL
UNIVERSITY
LIBRARY
FEB 9 1970

CHÓ MÁ THẬT.

Trước ngày khai giảng niên học mới, một hôm buồn tẻ, Nhà Nước bèn khom người xuống nhòm một phát vào các trường Tiểu học ở Thủ đô. Thấy lũ con nít nằm bò ra nền nhà mà viết y như các cụ đồ xưa; động lòng trắc ẩn, Nhà Nước tưới ơn mưa móc, cho số Tiểu học Đô thành 8 triệu đồng để đóng bàn ghế cho con nít ở a tung bài. Âm được tiền rồi, số Tiểu học Đô Thành liền « thương lượng » với trường kỹ thuật Quốc gia nghĩa tử để giao cho nơi này đóng bàn ghế với điều kiện này, nọ, kia, khác gì đó, Trường Quốc gia Nghĩa tử thấy chuyện bán cóc dây vào. Dự luận báo chí đạo đó có hay biết nên có màn đăng báo tố cáo số Tiểu học Đô Thành khiến những ông to đầu ở sở này Thanh Minh Thanh Nga lộn xà ngẫu mãi. Không ăn được, những người có trách nhiệm liền « ngậm tôm » chơi cho bỏ ghét; mà theo thói thường cái gì càng ngậm tôm lâu thì nó lại càng... mồn dần đi, chuyện 8 triệu đồng này hình như cũng vậy, Quả thực là chữ « ngậm » nó liền với chữ « ngậm » ! Các bố lớn đã « ngậm » thì chỉ tội cho lũ trẻ nhỏ. Niên học đã được mấy tháng rồi mà chúng vẫn phải « nằm dài » ra ở chốn cửa Không sân Trình. Lớp học trông y như là phòng ngủ công cộng. Thấy con ngày nào cũng bò toét cả đầu gối ra, các phụ huynh học sinh đau lòng lắm nên mới nhớ ra cái vụ 8 triệu. Bị hạch hỏi, các bố đã chót « ngậm » kỹ quá rồi nên đành tìm chỗ chạy thuốc các bố này liền đem cái mặt đây ra gãi đầu gãi tai với cơ quan viện trợ. Mèo đề xin đóng ít bàn ghế rồi... tính tiền với Chánh phủ. Chuyện xảy ra ở Đô Thành đấy nhé, Con Ong thấy thiên hạ nói um lên rồi đó, chà hiểu Nhà Nước đã nghe thấy gì chưa? nhân danh đại diện cho lũ trẻ nít, Con Ong tôi đề nghị Nhà Nước nên móc cho bằng được cái 8 triệu này ra. 8 triệu cũng chưa đủ, phải 16 triệu mới đúng bởi vì chỉ tại cái tính bần của mấy bố giáo dục ở trong số Tiểu học Đô Thành mà công việc thành chậm trễ nên mới gặp cái « quốc nạn » tham nhũng 8 triệu mấy tháng trước bằng 16 triệu bây giờ, có phải không các cụ! Nhà Nước liệu mà làm đừng để chuyện này bêu riếu nhicu hơn nữa! Đến « của » con nít họ cũng còn dớp thì chó má thật.

TẤT CẢ THÂN HỮU C.O
CÓ DỊP NÊN GHÉ QUÁN

MƠ

251A Phạm hồng Thái
để tìm không khí mùa thu Hà Nội

đàn anh đòi lập với nhà nước đàn em đòi lập với nhà bếp

Suốt một tuần qua, những em ca sô được một số mặt trời bóng bốc thơm là « tân nhạc chi bảo, cải lương chi bảo » Kim Loan, Bạch Tuyết, Mộng Tuyền, cùng những anh hề trợ trên cù không cười của Tivi đã phải nhường chỗ cho một lũ những đào kép mới.

Trong nhóm đào kép mới lên Tivi điển tuông «Kiếm ước» tuần qua, người ta thấy nổi nhất là cặp đào Bích Huệ-Kim Ngọc.

Đào Bích Huệ vốn là chị cùng cha khác mẹ với Bích Hợp, đệ nhất đào thương của sân khấu Kim Chung và cùng mẹ khác cha với đào Bích Thuận, nữ kịch sĩ đã có thời từng thủ vai Lê Bồ rất hùng hồn và rậm rạp đào Kim Ngọc là chị cùng cha khác mẹ với em ca sô Kim Loan (tân nhạc chi bảo) và là chị cùng mẹ khác cha với đào cải lương Kim Loan-Mộng Tuyền. Cặp Bích Huệ-Kim Ngọc tỏ ra rất chịu khó «to-nia mi-cô-rô» và đóng lút cán vai trò của mình. Xong, vì tài nghệ diễn xuất của 2 nàng chỉ có thể nên khán giả Tivi trong tuần qua, nhiều người đã nhiều lần bắt buộc phải thốt ra những tiếng chữi thề và thò tay ra tắt máy.

Có điều cần nói ở đây là trái với những đào Bích Hợp Bích Thuận ca diễn mùi mẫn hoặc hùng hồn, đào Bích Huệ ca tu siu siu như kẹo cao su ngâm nước mắm, trái với hai em Kim Loan - tân nhạc cũng như cải lương - đây dẫn đàn trước cũng như về sau, phẩy phẩy, thơm như mít, trông chỉ muốn vuốt bằng lòng bàn tay, cần bằng môi, đào Kim Ngọc của tuồng «Kiếm ước» mặt choắt như hai ngón tay chéo, khó đâm đâm, trông chỉ muốn vuốt ve bằng... chường Tắc Cung Đờ và cù bằng búa đinh, cũi tạ...!!!

oOo

Mọi thứ vật dụng đều lên giá, dù cho hai ông Tổng Trưởng Kinh Tế và Tài Chánh có ăn nói ngược ngạo đến đâu đi chăng nữa, việc vật giá tăng vọt vẫn là một sự thực. Phong trào đòi tăng lương nhen nhúm, âm ỉ như lửa cháy trong mọi giới thầy thợ có đồng lương cố định.

Tất cả mọi người đều có quyền đòi tăng lương trừ nhân viên của những Bộ Tài chánh Bộ Kinh tế, Đài Tivi, Đài Phát thanh.

Tại sao ?? Bởi vì mở ra đi-ô và Ti vi, ta thấy họ khăng khăng tuyên bố « vật giá không tăng. Đưa nào nói tăng giá là láo »... Trong lúc mọi người đều khổ sở, lo âu vì vật giá leo thang kinh khủng, nhân viên của các Bộ, các cơ quan trên, vẫn thấy vật giá không tăng, vẫn ăn uống phở phở, vẫn sống thảnh thơi, hân hoan như trước... Cứ kể ra họ là những kẻ sung sướng nhất đời này !!

oOo

Trước đây, hồi sinh thời Cổ Tổng thống Ngô đình Diệm, lãnh tụ anh minh, mỗi lần Chánh phủ đưa ra thì hành một chính sách mới, các nhật báo dù là những cơ quan ngôn luận tư nhân - vẫn phải rúm rập viết bài ca tụng, đề cao, nói hòa theo Chánh phủ. Thời đó một số người viết vì cơm áo đã phải bê cong cây bút, viết những bài họ không muốn viết, cho là phải những gì họ thấy trái lẽ cán cuốc...

Nhưng thời nay, may thay, đa số báo chí Saigon đã thoát khỏi cái cảnh bị Chánh phủ kềm chế như thời Ngô đình Diệm. Báo Sĩ Gò đồng thời nay ngã về dân chúng nhiều hơn, nói lên được tiếng nói của quần chúng trung thực hơn. Cứ coi như báo chí Sĩ Gò đồng phản ứng trước về bị trường kịch «Kiếm ước» hôm nay thì rõ.

C.O

BỐC MÀ

CẢ PHẠNG

ĐI VÀNG CẢ SAO ?

Cái vụ đất « ăn cướp từ trên xuống dưới » ở dọc xa lộ (từ cầu Phan thanh Giản đến ngã tư Hùng Vương) đã nổ bùng ra quá lớn và xem ra càng kéo dài thì Nhà Nước càng thêm... đẹp mây đẹp mặt. Theo một tờ nhật báo ở Saigon thì kẻ đóng vai « anh hùng cướp đất xa lộ » là một ông ka ki có ba bông mai vàng khè trên cổ áo, có cái tên là H... Quan ba H, tuy lãnh lương Nhà Nước, mặc quần áo Nhà Nước, cầm súng Nhà Nước và mai một co... mặc sơ mi gỗ thì cũng là sơ mi gỗ của Nhà Nước; ấy vậy mà quan lại thường bỏ việc làm của Nhà Nước để về làm việc của... nhà vợ. Quan bỏ mẹ nó cả cái đại đội truyền tin ở Phú Thọ để dẫn lũ lâu la dưới tướng về chiến đấu cho lão Tây lai bố vợ đi phá nhà cướp đất thiên hạ. Quan múa súng ở đầu cầu Phan thanh Giản « oai phong lẫm liệt » như Triệu Tử Long múa giáo bên cầu Trường Bản, cả nước nhìn vào quan rồi lắc đầu lè lưỡi mà nhìn nhau. Cả Phạng tôi nhìn quan « Múa võ sơn đông » rồi nhìn xung quanh và lầm bầm: « quái lạ, đường cầu Phan Thanh Giản về đến dinh độc lập không xa là mấy, về đến tòa Bồ Gia Định thì lại càng gần hơn nữa và về đến... cục an ninh quân đội thì lại càng gần lắm, sao quan ba H. vãng dọc ngang một cõi sơn hà... ăn cướp được vậy kia? »

TẶNG CÔNG CHÁNH... RƯỢU THAI !

Cái con « đường mòn Hồ chí Minh » nổi liền ngã tư Trung Chánh và Trung tâm huấn luyện Quang Trung quả thật là một con đường đầy tội lỗi. Nó mang tội lỗi bởi vì nó làm cha nhiều bà đã hư thai và nhiều bố phải đi nhà thương vì xe xụp ò gà. Trong số các bà bị hư thai nhân tiên, Cả phạng tôi thấy có hai bà là giáo sư trường Trung học Lý Thường Kiệt, bốn bà là vợ quân nhân ở trại Trung chánh và Bạch Đằng. Trong số các bố đi nhà thương thì Cả Phạng tôi thấy có cả... Cả Phạng ! Thế là nói có sách mách có chứng rồi đấy nhé các bố Công chánh nhé ! Nhà nước ở xã và Nhà Nước ở quận đã gửi giấy kêu xin lên thượng cấp nhiều như giấy vàng mã, vậy mà không hiểu sao cái mặt « tờ ru » của con « đường mòn Hồ chí Minh » này vẫn trở gan cùng tuế nguyệt. Ông Công chánh Gia Định ơi, ông chỉ biết có mỗi một con đường trước cửa tòa Bồ Gia Định thôi sao ? Ông hãy mở thêm tầm mắt mà nhìn xa một tý cho chúng con nhờ với. Chúng con chịu hết nổi rồi đó, bài báo này được coi như là phát súng khai chiến đấy. Nếu ông cứ lý ra đó là chúng con sẽ, chơi nhau với ông đến cùng và quyết tâm theo đuổi một cuộc « kháng chiến trường kỳ » cho tới khi nào ông cúi mình xuống sửa đường mòn này lại mới thôi.

Thời hạn chúng con ra cho ông chuẩn bị là một tháng. Sau một tháng hưu chiến này bố Công chánh Gia Định không nhúc nhích là chúng con kêu quyết định làm một cuộc « khởi nghĩa ». Hàng vạn bà con cô bác mỗi tuần lễ phải đi thăm tân binh quân dịch đâu ? Hàng vạn dân chúng hàng ngày đi trên « Đường mòn Hồ chí Minh » đâu ? Và cả các... oan hồn ứ đọng của các bào thai nạn nhân của đường xá đâu ? Tất cả hãy chuẩn bị hàng ngũ để chờ giờ « tiến lên cùng thết lên ! »

Trong giờ phút hưu chiến này, Cả Phạng tôi xin nhân nhủ đến các bà sắp sẽ xảy thai vì con « đường mòn Hồ chí Minh » này vài lời: « Các bà hãy cho Cả Phạng tôi... những cái thai đó đi, tôi sẽ ngậm nó vào rượu như rượu... bao ứ và đem tặng ông Công chánh Gia định mấy chai để ông ta tắm bổ. »

BỎ VỢ CON, BỎ... CHÍNH PHỦ VÌ TỨC THAM NHỮNG

Cả Phạng tôi đang ngồi đề bốc mà bố thiên hạ tạ tòa soạn Con Ong thì một người đàn bà nhà quê xôn-xộc bước vào Vừa nhìn thấy Cả Phạng bà ta đã òa lệ khóc nức nở.

— Ôi ông ơi, ông ra ngoài này mà xem, ông ơi!

Cả Phạng tôi giật mình chạy vội ra. Trước cửa tòa soạn có 7 mạng người đang nằm thờ hý ha hý hóp 7 người này thì sáu là trẻ con và một là bá cụ già đã 73 tuổi đời. Bà nhà quê này xưng tên là Bùi thị Biêm, nhà ở 89 đường Bảy Xào Ba Xuyên. Bà Biêm cho biết bà có ông chồng tên Trung sĩ Trần văn Thịnh, số quân 49/302.120, phục vụ tại phòng tuyển mộ nhập ngũ tại Chương Thiện. Ông... Biêm đã bỏ quân đội và bỏ mẹ con bà ra đi vì... tức khí với tham nhũng. Theo lời bà Biêm thì vì trung sĩ Trần văn Thịnh thừa Trung úy Nguyễn văn Đồi (trưởng phòng nhập ngũ Ba Xuyên) về các tội tham nhũng nên đức ông chồng của bà được... tham nhũng

tặng lại những cú đả đảo thần sầu quý khóc khiến cho ông ta đang từ Ba Xuyên vắng về Chương Thiện rồi thì từ Chương Thiện lại vắng ra đơn vị tác chiến. Trong khi đó, Tô sư tham những Nguyễn văn Đồi vẫn phây phây sống dưới gốc cây cao bóng mát tại phòng tuyến mộ nhập ngũ Ba Xuyên đề mà... tham những. Trung sĩ Thịnh quá ức nên khăn gói về Saigon thừa kiện, kết quả chẳng đi tới đâu, kết cuộc ông ta phấn chí và đi luôn mất tích.

Ồi giới cao đả đày ôi, thế này là làm sao? Nhà nước nên xem lại cái vụ này một tý coi. Nếu chuyện này mà là thật thì bố ai còn dám tuyên chiến với tham những nữa bởi vì tuyên chiến với tham những còn khôn nạn hơn là tuyên chiến mí Nhà nước! Trước khi đất mẹ già và 6 con đại rút lui khỏi Con Ong, Bà Biêm còn dúi vào tay Cả Phạng một tập hồ sơ và dặn « Ông giữ hồ cái này, nếu chính phủ có ghé mắt nhòm lại cái vụ của nhà tôi mà chẳng may... hồ sơ lại bị thất lạc cả thì ông cho chính phủ mượn!» Nhà nước có còn ông nao... to hơn ông Trung Ủy Nguyễn văn Đồi không? Nếu còn, xin làm ơn làm cho chính nghĩa quốc gia sáng ra một tý coi!

NÊN NÓI CHUYỆN... CHÂN THỨ BA

Nhà cách mạng 1-11 Trần văn Đôn lại vừa mới... ngáp. Nhà Cách mạng này ngáp răng thì là phải có một khối thứ ba dân tộc tự tồn để đưa quốc gia này đến chỗ không Cộng Sản mà cũng không... không Cộng Sản. Nghe nhà Cách mạng nói đến «khối» mà phát nóng lạnh! còn ai la gì nhà Cách mạng thiếu chó gì khối. Đầu tiên nhà Cách mạng cho ra lò cái «khối» Nông Công Bình, Nông Công Bình đặc trưng về vang vào Thượng viện, ai cũng tưởng sẽ làm nên trò nên trống. Ngồi đầu được ăn rồi thì rá mẹ nó dấm. Sau đó ngài lại để ra một khối khác gọi là «cứu nguy dân tộc» khối này vừa sanh ra thì đã bị sai đẹn và mẹ của nó tức là ngài thì lại bị sản hậu thế cho nên nó bụng ông dít teo lớn không lớn được mà chết thì cũng không dám chết. Nó sống để làm... xiếc cho thiên hạ coi chơi đỡ tén tiền. Ngài còn chưa coi thế là đã «phi nỉ», ngài lại ngửa ngáy toan khai sinh ra «khối» nữa. Thời «ai» can «iu», khối nào do ngài đẻ ra mà nó chẳng giống ngài mà ngài thì là quân bài đã bị lật tẩy từ khuya rồi còn bấu gì đâu! Nước này mới có 2 khối là khối anh Mèo và khối anh Xạ Phạng đó mà hăm lăm triệu dân còn chết gần hết, thêm khối thứ ba thì hòm ai đóng cho xuê? Ngài đừng nên nói chuyện «khối thứ ba» nữa, hãy để

thì giờ thừa vén quần lên mà nói chuyện với cái «chân thứ ba» có lẽ hay hơn bởi vì dù sao thì cái «chân thứ ba» cũng dính liền vào người!

NGHỊ NẶN

Cái nhà ông Nghị viên Trần diach C. của tỉnh Gia Định quả là một bố Nghị viên đáng được ân thưởng cái... «Cu ly bội tình với ngành hoa liễu». Bố ta cu ly tới độ được dân tặng cho cái hân danh là «Nghị viên». Đ.M.» Đến đây Cả Phạng xin mở đầu ngoặc là nhờ các cụ ẩn công một tý dầy nhé, Cả Phạng viết là «Nghị viên Đ.M.», đừng sắp nhầm là «Đ.M. Nghị viên» mà vợ nợ! Bố Nghị C. khocái Đ.M. tới độ Đ.M. cả chính quyền. Số là nghe hơi thấy chính phủ bán công xa, bố này liền đón gió mò về quận Hóc Môn để... xét công xa. Đây là một lý do chính do bố ta nêu ra còn bên trong thì lại có một ẩn ý làm một cú áp phe khác. Do đó, khi gặp ông Phó quan Thành, sau khi hỏi vợ vin về cái sự tích chiếc xe díp của Quận, ông liền nhờ ông Phó Thành, đi với ông một tý. Ông lôi ông Phó Thành raxem cái tình lộ đang sửa chữa nối liền hai Xã Đông Thạnh Nhị Bình và nhờ ông Thành làm ăng kết về vụ nhà thầu dùng phương tiện của Nhà nước. Thấy cóc phải nhiệm vụ mình và mình cũng cóc có quyền rờ tới, ông Phó Thành lắc đầu. Bị bề cái nôi... áp phe cái nhà ông Nghị C. liền rút cái mặt nạ Nghị mà để trật cái mặt thực... cu ly chửi thề «Đ.M, anh không làm biên bản thì anh làm chứng... Phó Thành phản đối về hai tiếng Đ.M, Bố Nghị C xin lỗi vì... queu miệng

Thôi mà ông Nghị C, nhà báo cũ Cả Phạng viết Đ.M. thì được chứ cái bếp anh vừa là giáo sư lại vừa đại diện dân mà hơi tý lại Đ.M. thiên hạ thì người sao được. Chuyện Đ.M của anh Cả Phạng tạm gác sang một bên, hãy coi tới cái việc làm của anh, cái việc dẫu thầu là việc của tỉnh, tỉnh có ủy ban, nếu muốn làm vụ này một cách đường đường chính chính thì khi ra đi anh quẹo theo một ông ở tỉnh về có phải là hợp tình hợp lý không? Đăng này anh lại chơi trò nhử chính quyền địa phương làm ăng kết để dọa nhà thầu đăng nặn cho nó vọt ra, người ta đi quẹo vào bụng anh rồi. Anh Nghị C, à, tài «nặn» của anh thì cả nửa triệu dân Gia Định biết, nhất là vụ đất đai ở Thị Nghè đã làm anh nổi tiếng, anh liệu đấy!

trung lập. Ông André Đôn chủ trương ở giữa. Ở giữa hai sức mạnh Cộng Sản và Tư Bản. Nói trắng ra, ông André muốn ở giữa Mỹ và Nga. Ở giữa là chủ trương của người Việt cô đơn Lý quý Chung. Trước ông André, ông Lý đã hô hào cái trò ở giữa. Chủ trương ở giữa lý tưởng lắm nhưng nó không tưởng. Vì Giao Chỉ vừa bé vừa yếu. Muốn ở giữa hai anh khổng lồ, mình phải to bằng một trong hai anh khổng lồ Woong Bang. Phu đứng giữa sân cỏ kéo 2 cái xe hơi chạy hết tốc lực nôi vì nội lực anh ta thâm hậu.

Ông Trần văn Đôn, thực chất, không có gì cả. Ông làm tướng hay làm nghị sĩ đều là do may mắn. Rất có thể ông là một công dân tốt. Nhưng ông ngày thơ thì rõ ràng quá. Ông chưa viết thạo tiếng VN, nói chi ông hiểu nổi văn mạng VN. Tổng Thống chê ông ngớ ngẩn kẻ không sai tí nào. Vạn Túc mai lại phục mông xừ Raymond Nguyễn Khánh khi Raymond bắt nhốt André về tội trung lập đầu năm 1964, Người hùng Tôn Thất Đỉnh nếu biết André chủ trương trung lập hôm nay chắc sẽ chẳng bao giờ Raymond để bị «mất tất cả» vì bệnh vực André.

Váy ngắn đã «đề một đề» rồi, ông André à! Kiểu trung lập của ông may ra chỉ hấp dẫn nôi những thằng Giao Chimang tên Tây trên đầu hay dưới đất. Thí dụ Philippe Trần văn Nhỏ hay Nguyễn văn Robert!

CÓ THAM NHỮNG TRONG ĐĂNG ĐẠI VIỆT

Mông xừ Nguyễn văn Ngãi bỏ đảng mà đi. Thói thường hề có một đảng viên cỡ lớn bỏ đảng ra đi là đảng trưởng của đảng ấy... bắt tài vô tướng hay ăn quýt đi lương!

Nghĩ người đời hiểu theo cái nghĩa «thối thường» rất có hại cho sự nghiệp Đại Việt, chánh đảng Hà Thúc Ký bèn loan âm lên rằng đảng Đại Việt đã khai trừ tên

VỢ CẢ PHẠNG LO XA

Tối chủ nhật, 8-11 Cả Phạng và vợ thơ thới loan loan ngồi chung nhau một chiếc ghế để kiên nhẫn xem phóng sự đặc biệt về vụ các cụ Thượng chặt vấn chính phủ. Vừa xem, mụ vợ Cả Phạng vừa trở vào các anh nhà nước mà phê bình:

—Nè bố Cả, cái ông ngồi đằng sau Thủ tướng là ông nào thế, ông ấy có to hơn Thủ tướng không mà cái mặt lại vênh vênh tự đắc thế, kia hở? Sao trông giống chảnh đánh xe ngựa cho An Anh thế!

Tối ông Tôn Ngọc Bát Trác, mụ vợ Cả Phạng vốn là dân nhà quê nên dèch thế nào biết nổi ông ta là ai nên cũng vẫn bô bô:

—Con cái ông này nữa, trông cái mặt..

Cả Phạng bịt miệng mụ ta lại:

—Đừng có nói vợ vin, Ông Tổng trưởng Kinh tế Phạm kim Ngọc đó:

Vừa nghe đến 6 tiếng «Tổng trưởng Kinh tế Phạm kim Ngọc», bà cụ thân sinh ra các cháu giạt nầy cả người y như trẻ con nghe dọa Ông ba bị chín quai mược: hai con «át, lập tức mụ ta liền... co cẳng đạp Cả Phạng bắn ra khỏi ghế. Cả Phạng chưng hửng quát:

—Mụ khùng à, đang yên đang lành sao lại muốn... đánh lộn?

—Ai muốn đánh lộn? đừng có ầm ố!

—Thế sao lại đạp người ta?

Mụ ta đáp liền không suy nghĩ:

—Không đạp bố mày ra, để bố mày ngồi co dúi co về với vợ thế này Ông Tổng trưởng Kinh tế ông ý nhin thấy Ông ý lại... đánh thuế kiếm ước thì bỏ mẹ!

CHIA VUI

Được hồng thiệp của anh chị Đồ hữu Thái báo tin lễ thành hôn cho bào đệ:

CẬU CUNG THỂ ĐIỀN

đẹp duyên cớ

CÔ TRẦN THỊ PHONG

Hôn lễ sẽ cử hành vào ngày 21-11-69 tại Nhà Trang Chúng tôi thành thật chia vui cùng anh chị Thái và chúc hai em ĐIỀN — PHONG trọn đời Hạnh Phúc.

Ô. Bà NGUYỄN TRỌNG NINH

Chủ nhiệm và bà NGUYỄN VĂN MINH

Lục xì

VẠN TÚC MAI

LẠI ĐỐT PHÁP LÝ

Kiến tướng Ché Nguyễn Hoài Đức của đạo quân cách mạng Y sĩ Đoàn đã hơn một lần mắng mỏ quan Thượng Thư Pháp Thái là đờ đốt pháp lý. Tướng trên cõi đời nhiều đười ươi này chỉ có một quan Thượng Thư Bộ Y bị mắng là đốt. Nào ngờ, trong cuộc đại hội các vị sao Thượng Thư và Thượng Sĩ tại viện Bồ Lão, chính quan Thượng Thư Bộ Kinh đã hai phù thú nhận «tôi đốt pháp lý, tôi không am tường pháp lý» khi quan Thượng Sĩ Trương Tiến Đạt quay về mặt pháp lý của kịch... tăng thu giảm chi!

Làm Thượng Thư Bộ Kinh, có cả Cảnh sát Kinh tế, tầm nã Kinh tế, luật kinh tế, đồ phó lười gian thương với bọn đầu cơ tích trữ, bọn phù thủy vật giá... mà không am tường về pháp lý, Vạn Túc Mai này lấy làm một sự ngạc nhiên ghê quá. Nhưng rồi bãi phục. Bởi, đất nước này đã có ông Cựu đại tá an ninh Đỗ Mậu làm văn hóa, có ông Nguyễn văn Lộc làm thủ tướng, có ông Lê minh Liên làm giáo dục, có ông Lê Ninh bài trừ tham nhũng, có ông Tôn thất Thiện làm thông tin, có ông Trần chánh Thành làm ngoại giao vân vân, thì cũng nên có ông Phạm Kim Ngọc làm Kinh tế, Dù ông Ngọc hãnh diện cái sự đốt pháp lý của ông ta.

ÔNG SIÊU LẬP ANDRÉ

Siêu lập nhân André Trần văn Đôn lại vừa mới lạng xê kiêu thời tr ang chính trị cuối năm 1969, Đó là cái váy...

dang viên ghê củi Nguyễn văn Ngãi. Dang viên Nguyễn văn Ngãi vén quần, điều tra khắp nơi, từ háng đến chỗ «lăn tăn» của thi sĩ Trần văn Hương. Không thấy mình ghê. Mới chửi vung tí mọt. Bảo rằng dân anh Hà Thúc Ký và «đang ta» lem nhem về tiền bạc. Cái áo Đại Việt đã được hai ông Hà Thúc Ký và Nguyễn văn Ngãi vạch ra. Người ta thấy lưng «đang ta» toàn mụn hắc! lòi!

Lê đình Cai thân mến,

Bây giờ Cai đã hiểu những gì tôi nói với Cai vào buổi sáng hôm đó nhé! Thăm chia chưa, người bạn nhỏ của lòng tôi? Ta «kích» Cai chỉ có mục đích làm Cai bỏ đảng. Nhờ đảng mà Nguyễn văn Ngãi ăn nên làm ra rồi cũng có ngày chán đảng, nữa là Cai. Nhiệt tình của Cai không thể dành cho một đảng nào. Mà để cho quê hương. Đồng ý chứ?

KHI CU ĐEN PHÓNG PHI THUYỀN

Anh Hồ văn Đông tự Đông đen tức Cu đen (Cu là ký hiệu hóa học của Hồ văn Đông) đã loan báo đúng ngày 15-11-1969 anh sẽ phóng phi thuyền. Phi thuyền ấy thừa bạn đọc, đó là phi thuyền

QUYẾT TIẾN

Quyết Tiến tục bản sau 9 tháng 10 ngày bị nằm trong xà lim của nhà tù bệ phái, cương quyết là tờ báo bánh nhứt nước. Bạn đọc hãy mua thử Quyết Tiến số tục bản đọc chơi. Nếu hay ta đọc Quyết Tiến đều đều. Nếu dở ta cứ rớt tên nghị Hách là bố của Vạn Túc Mai ra mà chửi.

VẠN TÚC MAI

(Con vô thừa nhận của Nghị Hách)

CON ONG TRAN

H.V diễn tuồng 'há miệng mắc quai' của soạn giả... trần - hưng - đạo

TIN...TỨC

HOÀNG NHAM Thâu lượm

LÂU LẮM HỘI ĐỒNG CHUỘT MÍ LẠI HỌP BỀ GÀN CỎ CHỬI NHAU... CHỈ CHOÉ

— Nhờ ông Phan Ngô một tí. Còn lâu dân mới nhục. Chỉ có các ông và bọn chuột cống nhục mà thôi.

ĐÓ THÀNH : Lâu lắm rồi Hội đồng Chuột mới lại có 1 cuộc họp. Nhưng mà không phải họp để bàn luận việc ích quốc lợi dân, mà là để... chửi nhau. Thế mới hay.

Hội Đồng chia làm hai phe như chó với mèo, đối diện và găm gù nhau. Phe chống lưu nhiệm gồm có ông Phan Ngô Lê Đình Duyên, Phạm Ngọc Hợp ; Phe này chửi phe chủ trương lưu nhiệm rất hăng. Ông Duyên đã to tiếng tố cáo ông Lê Thành Nghệ ăn cắp tiền cải tiến dân sinh để mua phiếu cử tri quán 9.

LỘN MỀ CÓ ĐÁNG HÀNH DIỆN KHÔNG ?

Liên tiếp trong nhiều ngày nay, bộ Kinh Tế cho phổ biến con số những nhà buôn vi phạm luật về các tội bán quá giá, đầu cơ.v.v... Tất nhiên ai cũng biết khi cho phổ biến như thế, bộ KT có ý khoe ta đây làm việc đặc lực, kiểm soát chặt chẽ.

Bộ KT còn có vẻ lấy làm một sự hãnh diện vì đã lập vi bằng được tới 136 vụ vi phạm. Thật ra có phải chỉ có 136 vụ? Hay có tới 1.360.000 vụ?

Tuy nhiên vấn đề quan trọng không phải là ở chỗ bắt được bao nhiêu vụ vi phạm, mà là làm sao ngăn chặn bọn gian thương... không thể vi phạm.

Bởi vì khi gian thương đã vi phạm rồi mới bị bắt, thì có nghĩa là dân tiêu thụ đã bị chúng... bóp lời kít ra rồi.

Cũng như công việc bắt... đãi đường. Khi vừa thấy một kẻ manh tâm mở nút quần giữa đường giữa chợ, là phải tới cản ngay. Chứ cứ đợi cho nó đãi xong rồi mới tới bắt thì chả mấy hồi mà thành phố Saigon sẽ khai um lên.

Và cũng thế này bị giới (già thụ thời đây nhé) người ta cứ để cho ông Tổng Kinh tế... Đợi tới khi bọn gian thương càng rồn, lúc đó mới bắt tội, thì e rằng thằng dân chả còn cái... khổ nào, Đợi được mà thì má đã xưng là vậy.

Sự tố cáo trên của ông Duyên thật là « vô duyên » tưởng rằng ông Nghệ ăn cắp tiền cải tiến dân sinh để về cải tiến... vợ con ông ta thì mới đáng trách chứ. Đáng này ông í mua phiếu của dân, tức là của dân lại trả cho dân, đồng thời nhờ đó mà ông có thể tái đắc cử, ông tiếp tục làm việc cho dân.v... vậy là tốt lắm. Có gì mà phải tố cáo.

Trước cái sự chửi nhau như mò bò, ông Phan Ngô kêu om lên « ối, nhục nhả cho trên 3 triệu dân Đ.T ». Thôi chưa. 3 triệu dân Đ.T việc chó gì mà nhục nhả. Các ông được dân bầu vào Hội đồng Đ.T, các ông đã biểu Hội đồng đó thành Hội đồng... chuột, thì nay chỉ có các ông và bọn chuột cống nhục chứ sức mấy mà dân nhục.

Cuộc cãi nhau chỉ choé tới 15 giờ mà vườn cóc đi tới đâu hết chọi.

Chuyện khó tin té ra có thật: tặng phụ cấp thêm 10 xin cũng là một sự tiết kiệm

DIỄN HỒNG : Nguồn tin thân cận TV cho biết sáng 10-11 khối Cộng Hòa TV đã thảo luận sôi nổi, trong một phiên họp nội bộ, về vụ các Nghị sĩ đã biểu quyết tăng thêm phụ cấp 10.000đ mỗi tháng để thuê nữ thư ký.

Như vậy cái vụ các Nghị sĩ toan bòn thêm của dân 10 xin trước đây tưởng chỉ là tin vịt, nay thành sự thật. Tưởng cũng

CHIA BUỒN

Được tin :

NGOẠI TÒ

TRUNG TÁ LÊ - KHÁNH đã từ trần tại Saigon. Thành kính chia buồn cùng Trung Tế **KHÁNH** và tang quyến, và cầu chúc cho hương hồn cụ sớm tiêu điều nơi miền cực lạc.

Ban Biên Tập C.O.
và NGUYỄN-LONG

các vị nghị sĩ được đớp món lạ

do toàn quyền Bun kra đãi

SÈ NGHÈNH.— Nguồn tin chính thức cho biết hôm thứ Sáu vừa rồi toàn quyền Bun Kra đã mời ông chủ tịch TV cùng một số chủ tịch các ủy ban trong đó có ủy ban Kinh tế Tài chính tới dùng cơm tại nhà riêng của ông. Đợi bên có trao đổi nhiều ý kiến liên quan tới việc tăng thuế Kiềm ước.

Tin trên tiết lộ tiếp là thực đơn hôm đó có nhiều món ăn... lạ lắm. Có cả món ăn tô màu xanh đỏ. Nhưng không ai biết tên gọi là gì. Phái viên C.O. nằm vùng tại các dinh thự đền đài cho biết hẳn cũng chịu không sao gọi tên được các món ăn đó. Nhưng có điều hẳn xác nhận chỉ nhìn qua bàn ăn hẳn cũng đã phải... nhò rai.

nhên nhắc lại, vụ nham nhở này đã được đồn đãi cả tuần nay. Nhưng ít ai tin. Vì người ta nghĩ rằng dù sao các ông Thượng cũng thuộc loại có ăn học đàng hoàng.

Hơn nữa, người ta cũng cố bám víu vào cái hy vọng là trên đời này ít ai thích biểu diễn cái mặt trơ tráo bóng một cách lộ liễu quá. Do đó dù có thêm 10 xin đến rõ rã thì các ông, Thượng cũng phải làm cách nào cho nó kín đáo.

Nhưng bị giới thì trắng đen đã rõ. Và, cái lý do mà các ông Thượng viên ra đề đề nuốt 10 xin là : mỗi ông Thượng đều cần thuê thêm 1 nữ thư ký kể ra lý do này cũng thuộc loại... khả biện : Thời buổi vật giá leo thang, cái « món đó » cũng tăng giá. Các ông Thượng là người tư cách nên mỗi lần... đi, hèn ra cũng mất vài xin. Nay chỉ với 10 ngàn mà bao cả tháng, rẻ chán. Cũng là trong tinh thần tiết kiệm đó.

— Kép gù P. D. Tuệ đặc chí tiêu hi hi...
— Ô. Nguyên sợ bị dân cười... thối mũi; nhưng may quá, mũi các ông thối từ khuya rồi.

SÈ GHÈNH : Đúng như Con Ong đã tiên đoán, cái vụ háng xà đi của Nhà Hát Tây về vấn đề thuế má rút cuộc rồi cũng... nớp xa va dít. Các ông Dân Biểu đã tỏ ra mọi mệt.

Như trong phiên họp khoáng đại sáng 10-11 trong bảng ghi danh thì có 75 tên, nhưng thực sự thì lại chỉ có trên 30 cái mặt ngồi đực ra đó một vài ông khác ra ngồi: châu rìa ở hành lang, viện lễ ngồi lâu đầu thận nên cần phải ra đứng gần « toa lét » cho... tiện.

Cuộc thảo luận y như cơm nếp nát. Người ta có cảm tưởng Nhà Hát Tây hôm nay đang diễn vở tuồng « Há Miệng Mắc Quai » của soạn giả Trần Hưng Đạo.

Kép gù Phạm duy Tuệ, người từng gài HV vào cái thế « đánh vào chỗ trống » qua vụ biểu quyết dự luật bãi bỏ nghị định 1569 hôm nay đã lấy làm một sự đặc ý mà rằng « đầu, u xì... mấy anh to mồm hôm qua hôm kia hô hào đòi lật đổ chính phủ, đòi trưng cầu dân ý ? bị giờ chui rúc đầu hết cả rồi... »

Me sừ «le Perroquet» Đỗ trọng Nguyên thì bảo rằng lối

viện G.S. «ta pi» 2 tổng kinh tài

SÈ NGHÈNH — Tin thông thạo cho biết GSV đã

mời hai ông Tổng Kinh Tài ra trước một phiên họp của viện. Tin trên nhắc lại trước đó viện đã viết thư mời như nhằng nhằng hai ông Tổng này không ưa nhẹ lại ưa nặng, nên viện mới phải dùng tới biện pháp cứng rắn đó.

Như vậy là GSV đã nhất định « ta pi » hai Ông Tổng Kinh Tài, phen này hẳn là nội vụ sẽ vô cùng gay gắt, vì GSV đã sùng sần Hai Ông Tổng mà ra trình diện thì chém chát cũng sẽ bị viện quật tới bởi để trả thù cái tội mời từ tế mà không chịu ra.

Ngược lại, hai Ông Tổng Kinh Tài đang tại chức mà bỗng lại bị... đòi ra hầu nhà khác nào như hai kẻ tội phạm, thì hẳn cũng không tránh khỏi tức... vỡ bụng đại. Hãy chờ hồi sau Phân giải, có cái gì lạ, bôn báo sẽ loan tin tiếp.

phản ứng của H.V. đã sai nguyên tắc, sai luật lệ, làm cho dân nó cười cho thối mũi.

Ờ hay nhỉ. Ông này nói một câu thừa. Mũi các ông... thối từ khuya rồi, bị giờ có thối thêm cũng đâu có hại gì.

Riêng về việc văn phòng HV đã thông báo cho HP biết cái kiến nghị của các DB đòi bắt tin nhiệm chính phủ, khiến phiên họp trở thành bất hợp lệ, ông Phó họ Hồ tên văn Minh đã bảo chữa một cách rất ít rít rít rằng « vì HV đã biểu quyết không đòi HP ra điều trần, nên văn phòng cứ ngỡ là việc thông báo không cần thiết ».

Có DB cho rằng ông Minh nói thối quá. Toàn những người dễ ra luật mà lại bảo tưởng rằng không cần tới căn bản pháp lý. Nhưng dư luận bên ngoài thì cho đó là thường tình, nhất là đối với HV.

Riêng C.O. nhận thấy ông Tuệ đã ghi thêm được một điểm son cho chính ông và cả Khối Dân Tiến nữa trong việc loại bớt một số DB chính trị tay mo thiếu căn bản nhưng chỉ thích mị Dân !

Y. K. C. O.

MẬT NẠ... MO NANG

Trong cuộc hội thảo của Phong Trao Trí Thức Công Giáo, Linh Mục Thánh đã đưa ra một nhận xét rằng « người QG xưa nay luôn luôn tìm cách hại nhau, đim nhau, trong khi chống Cộng. Đó là điều đáng phân nan nhất. Các đảng phái cũng chỉ muốn đim nhau. »

Nhận xét trên đây làm cho YKCO chợt nhớ tới vụ hai chính khứa của « đại vị cách miêng » đang chòng nhau toi bởi trên báo chí. Tất cả ngôn ngữ chính trị tới tâm, bí hiểm lắt léo, công queo đều được hai ông Ký-Ngãi mang ra để chửi nhau. Ông nào cũng nhận lẽ phải về mình. Sự nói sự phải vãi nói vãi hay.

YKCO chưa cần phân xét trong hai chính khứa đó, chính khứa nào đáng được nọc ra phét cho năm bảy chục roi vào dít. Tuy nhiên, điều đáng nói trong cuộc chửi lộn này là cái tinh thần đoàn kết quốc gia của những người quốc gia, Đoàn kết thế mà nào được khi mà đồng chí mị nhau còn bởi... caca lên mặt nhau vì kí gì ? Đếch biết. Nhưng chắc chắn không phải vì quyền lợi đất nước.

Thế cho nên YKCO đề nghị các đồng chí « đại vị cách miêng » hãy muangay cho hai ông ký Ngãi mỗi ông một cái mậ nạ bằng... mo nang.

«Ngồi rừ gãi háng dái lán tẩn»
(thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

CỎ ĐUÔI CHÓ

Ông Thượng Sinh đã nhiều lần viết về loại cỏ đuôi chó, là một loại cỏ gió chiều vào, chúng ngã rạp theo chiều đó, một cách rất ngoan ngoãn. Xã hội càng đảo điên, thì cỏ đuôi chó càng càng nhiều.

Sau đây, Gãi Sĩ xin lược kể vài ngọn cỏ đuôi chó điển hình.

Ngọn cỏ thứ nhất mang một tên có mùi. Ta cứ tạm gọi bằng cái mùi khai chẳng hạn. Trong số trước, Con Ong đã đề cập đến cái bố cáo mời dự lễ giỗ cầu nguyện cho cố Tổng Thống Ngô đình Diệm, và « ca tụng Công Đức của Người». Vì Người đã bị sát hại vì « chánh nghĩa quốc gia Dân tộc», ký tên dưới cái bố cáo đó, là một nhà tu, cứ nói huých tẹt ra, để là một ông cố đạo. Đọc bố cáo, người ta thấy ông cố đạo chắc phải là người có ân tình sâu đậm với Tổng Thống, và cái bố cáo mời ăn giỗ của ông tuy có nhiều sơ hở vụng về, nhưng đầu sao, cũng tỏ ra ông là một người can đảm, Chà kém gì cái can đảm của Ông Tổng Trưởng Ngô khắc Tinh, dám công khai ca tụng Ông Diệm.

Nhưng sau đó, Báo Cấp Tiến đã phạch phui sự thật phũ phàng. Báo này đã cho đăng nguyên văn một bức thư của vị cố đạo trên gửi cho Trung Ương chủ tịch Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng vào năm 1964, Thư nói rằng: Ông vốn là cố đạo làm lễ cho Ông Diệm coi, nhưng rồi Ông Diệm đã xử tệ với Ông, nên ông căm tức ông nhà Ngô lắm Ông xin được yết kiến Trung Ương Chủ tịch, để bày tỏ nỗi niềm uất ức. Ông lại đòi tên trưởng của ông, vốn mang tên Ngô đình Khôi, thành một cái tên khác.

Ấy thế mà bây giờ ông lại ca tụng cố Tổng Thống Ngô khắc Tinh háng háng nhất.

Nếu sự phạch phui của báo CT đúng sự thật, thì Ông cố đạo này đúng là một thứ cỏ đuôi chó.

Đôi khi, những người rộng lượng có thể chấp nhận cho một vài kẻ hành động như giống cỏ đuôi chó. Nhưng với người thường thôi, nghĩa là những người bị vướng mắc gia đình, vợ con, nên đành chịu hèn để gia đình được sống.

Ví dụ luật sư Trương đình Dzu trước đây, khi ra ứng cử Tổng Thống, đã vô ngược tự xưng là đồng chí của tướng Trần văn Đôn trong âm mưu lật đổ nhà Ngô. Mặc dầu năm 1963, ông Dzu đã viết thư « kính lạy Tổng Thống » Diệm, xin được làm thân khuyển mã để đền đáp ơn cứu tử. Ông Diệm là người thường. Còn các nhà tu hành, như cố đạo hay sư đáng lẽ phải gạt bỏ mọi sự đời, mà cũng cam tâm làm cỏ đuôi chó, thì ô danh quá!

Ngọn cỏ thứ nhì, tiếc thay, cũng lại là một Ông cố đạo, tuy chỉ viết ra được những câu văn bất thành cú, nhưng lại rất thích dứ đời gọi là nhà văn. Ông này trước kia hướng ít nhiều ân huệ của nhà Ngô. Nhưng khi nhà Ngô vừa đổ, đã nhảy tót vào lớp học, nói với sinh viên rằng ông Diệm chết như vậy chưa đáng. Đáng lẽ, còn phải chết khốn nạn hơn, mới xứng đáng với tội lỗi! Rồi hết đi dự đêm không ngủ, lại tới làm thân với mấy ông thầy chùa. Bởi hậu cách mạng, thầy chùa lên như điều mà!

Ngọn cỏ thứ ba là một ông Giáo sư Cao đơn toàn tẩn. Ông này nhờ nhà Ngô mà giàu lớn Rồi cũng nhờ nhà Ngô mà được làm chủ tịch một cái hội thầy đời. Khi nhà Ngô vừa năm xuống, ông ta đã vội ra bố cáo chối bỏ sự liên hệ với nhà Ngô, và còn định nhân danh hội ra tuyên cáo ủng hộ cách mạng.

Đến bây giờ, thấy « cần tạo mục đích » ông ta lại định cho tái sanh cái hội thầy đời, để ăn có!

Thà rằng đói rách, mà làm cỏ đuôi chó cho nó cam. Đạo đức và chữ nghĩa đầy bụng, mà cũng đem thân làm cỏ đuôi chó. Đến chó cũng hết chịu được!

LỘN ĐẦU

Thượng viện vừa làm một chuyện không thể nghĩ được là tự ý tăng lương thêm 10,000đ mỗi tháng, và đình cho 30 người về vườn vào sang năm được tiếp tục lãnh lương trong 3 năm.

Ông Nghị sĩ Quá, trong một buổi thuyết trình về quá trình phát triển của Lực Lượng Đại Đoàn Kết, khi được hỏi về vấn đề trên đã nói rằng:

— Nghị sĩ lãnh thêm 10.000 mỗi tháng, là để trả lương cho một cô thơ ký.

— Có một số nghị-sĩ nghĩ rằng vì nhiệm kỳ dân chúng bầu lên 6 năm. Vậy nên để những người ra đi hưởng thêm 3 năm lương.

Đó là lối giải thích chó nó cũng không nghe được.

Trước hết ở nước ngoài, như Hoa kỳ, Quốc hội cũng trả lương thư ký cho nghị sĩ. Nhưng nước ta, các ông nghị đã làm được trò trống gì, mà đòi có mỗi người một cô thư ký? mà giá thù mỗi người cần một thư ký, thì tại sao thượng viện không đứng ra mượn người và trả lương, mà lại cho mỗi ông nghị mỗi tháng lãnh thêm 10 ngàn? Có ai bắt buộc các ông bỏ số tiền đó ra mượn thư ký không? Hay các ông đem đi cho gái đấm bóp ở các nhà tắm hơi, cũng là tiền mượn nữ thư ký? Thư ký đấm bóp!

Về khoản tiền lương ba năm cho những nghị sĩ ra đi, lại càng ngờ ngẩn hơn nữa. Hiến pháp đã nói rõ, trong nhiệm kỳ đầu tiên, một nửa số nghị sĩ sẽ rút thăm ra đi sau ba năm. Như vậy, ra đi là phải rồi, nên không có chuyện « bồi thường thiệt hại ».

Hơn nữa, phải hiểu rằng: dân bầu ra nghị-sĩ là trao cho các nghị sĩ nhiệm vụ thay mặt dân để làm việc nước. Cái quyền lợi (tiền lương) của các nghị sĩ được hưởng là do ý cái nhiệm vụ mà ra. Vì được trao nhiệm vụ nên được hưởng một số thù lao để có phương tiện thi hành nhiệm vụ đó. Khi hết nhiệm kỳ phải ra đi để dân bầu người khác thay thế, tức là nhiệm vụ đại diện đã chấm dứt, khi không còn nhiệm vụ, thì không thể còn quyền lợi. Dân bầu ra nghị sĩ, không phải là trao cho nghị sĩ, một quyền lợi, như cha mẹ chia gia tài cho con cái, mà bảo rằng phải được hưởng đồng đều. Nguồn gốc của quyền lợi là nhiệm vụ. Khi nhiệm vụ không còn, mà đòi tiếp tục hưởng quyền lợi, không sợ con nít nó cười: là đồ tham ăn hay sao.

Tiền mồ hôi nước mắt của dân đóng góp, đâu phải... tiền Lèo mà vung vít bừa bãi?

cọc nhỏ đi rồi... lấy gì mà lấp lỗ?

— THAY VÌ CẢI VÃ CÙ CƯA, CẢ LẬP PHÁP LẤN HÀNH PHÁP NÊN THI ĐUA GIẢM CHI. XEM AI BÀNH HƠN AI?

«Cọc nhỏ đi rồi lỗ bỏ không» người Mỹ càng rút đi nhiều, cái lỗ ngân sách của ta càng lớn. Lấy gì mà lấp? Nếu không lấp được thì kháng thế tránh khỏi khủng hoảng trầm trọng.

Hành pháp đã chủ trương lấp lỗ bằng cách bắt dân nai lưng ra mà đóng thêm thuế. Nhưng dân khôn khéo quá rồi, làm sao còn có thể khác khở thêm được nữa. Mặc dầu hành pháp bảo chỉ đánh thuế vào bọn nhà giàu, và cam đoan nhu yếu phẩm không tăng nhưng nói như vậy là nói dỏc chỉ tỏ làm cho dân đã khôn khéo, còn bực mình thêm.

Một điều mỉa mai hơn nữa, là bảo tăng thuế nhà giàu, nhưng thực tế là tăng thuế phải móc hầu bao, để tăng giàu giàu thêm. Ví dụ tăng giá xăng. Trước khi tăng thuế người dân mua dưới 10 đ một lít xăng thường, trong số đó cây xăng được lời 4 cắc. Bây giờ tăng dân nghèo phải bỏ ra hai chục đồng mua một lít xăng, cây xăng được lời thêm 2 cắc nữa, là 6 cắc, tức là mức lời tăng 50%, Nay mai, nhà nhập cảng xăng cũng được tăng thêm mức lời. Rồi rằng là việc tăng thuế đã làm cho tăng nghèo khổ hơn, còn tăng giàu được thêm lợi. Đó là cái lợi hợp pháp. Còn lợi bất chính, thì vô số kể.

Cho nên, nhà nước cần xét lại việc tăng giá xăng, dầu hơi và các nhu yếu phẩm khác.

Nhưng nếu không tăng thuế khủng khiếp, rồi lấy gì lấp vào cái lỗ ngân sách? Trong một gia đình bóc lột cần dài, thu ít mà chi nhiều, nếu không còn làm cách nào để thu thêm được nữa (thì chỉ còn cách giảm chi. Tổng Thống mới chỉ ra lệnh bỏ tiệc trà, giảm chi như vậy, đã ăn thua gì) còn hàng ngàn vạn thứ có thể giảm chi, cần phải thẳng tay giảm tới mức tối thiểu.

Mà không phải chỉ có mình hành pháp giảm chi. Theo dõi ba ngày chất vấn hành pháp tại thượng viện, người ta thấy các nghị sĩ nói tới giảm chi hơn nhiều. Nhưng muốn cho hành pháp giảm chi, lập pháp cũng phải giảm chi làm gương mới được chứ. Hồ hào người giảm chi, trong khi mình tự ý tăng lương để mượn nữ thư ký, định lương hưu trí cho những người hết nhiệm kỳ, và cứ thay phiên nhau đi ngoại quốc du hí, thì ai chịu được.

Dân đang khốn nạn, lập pháp hành pháp không thể cứ tiếp tục cãi nhau cù cưa, theo kiểu « sư nói sư phá, vãi nói vãi hay », cần phải bắt tay ngay vào việc lấp lỗ hồng ngân sách. Cả lập pháp hành pháp, tư pháp, giám sát v.v... cần thi đua giảm chi tới mức tối thiểu. Ví dụ Nghị sĩ

dân biểu đi bước đầu bằng cách tự ý sụt lương xuống một nửa, hay một phần ba xem nào. Cứ ngồi mát mà ăn bát vàng, rồi hô hào người khác khắc khổ thì đêch ai nói chả được.

BỐC THƠM

QUÁ KHỨ

Báo chí đều đăng tin, trong ngày 2-11 vừa qua, một Tổng Trưởng trong chánh-paù hiện thời đã công khai có mặt trong lễ cầu hồn cho cố Tổng Thống Diệm tại nhà thờ dòng Chúa Cứu Thế, sau đó đã có mặt trong đám người viếng mộ ông Diệm tại nghĩa trang Mạc đình Chi. Đó là Ông Tổng Trưởng Thông tin Ngô khắc Tinh.

Việc làm trên của « Ngô Tổng Trưởng » đã làm cho nhiều người bất bình. « Trong trào ta » đã đặt thành vấn đề với Tổng Thống. Nhất là chẳng những có mặt trong đám người thương tiếc cố Tổng Thống Diệm, « Ngô Tổng Trưởng » còn tuyên bố « Ngô Tổng Trưởng » là một nhà ái quốc nhiệt thành.

Hôm mới đây, « Ngô Tổng Trưởng » đã được mời ra trước Ủy ban Thông Tin Hạ viện. dịp này, có một dân biểu hỏi rằng tại sao « Ngô Tổng Trưởng » đã công khai ca tụng « Ngô Tổng Thống », Ngô Tổng Trưởng đã thẳng thắn đáp rằng « tôi không thể phủ nhận quá khứ của tôi.

Đó là một câu tuyên bố khàng khái, đáng được bốc thơm. Mọi cố tin đồn Con Ong bị đóng cửa, mà bây giờ Con Ong bốc thơm « Ngô Tổng Trưởng » thì khó tránh khỏi bị kết án là « nâng bi » chuộc tội. Nhưng Con Ong đã « bóp dế » người khá nhiều, bây giờ có bị mang tiếng « nâng bi » cũng chả sao, nên nhất định « bốc thơm » Ngô Tổng Trưởng, về câu tuyên bố khàng khái kể trên.

Không phải vì bon này khoái ông Diệm, nên thấy có người ca tụng ông Diệm thì khen. Mà khen vì ông Ngô khắc Tinh đã không phủ nhận quá khứ của mình, đã thẳng thắn ca tụng ông Diệm khi với Chức vụ hiện tại của ông, ca tụng như vậy chẳng những không có lợi mà còn có thể có hại.

Ông Ngô khắc Tinh đáng được bốc thơm, vì ai biết bao kẻ gia nhân của nhà Ngô, hưởng lợi nhà Ngô, nhưng khi nhà Ngô vừa năm xuống, đã vội vàng chối bỏ nhà Ngô, làm ra vẻ căm thù nhà Ngô.

Tất nhiên, nếu bốn năm năm trước mà Ông Ngô khắc Tinh tuyên bố như bây giờ, thì ông còn đáng được bốc thơm hơn nữa.

CẢ KÈ DÈ NGÕNG

XIN NHẬN NƠI NÀY LÀM QUÊ HƯƠNG.

Có một đạo. tôi thích lang thang trên con đường Khánh Hội. Con đường này, đối với tôi như một kỷ niệm khó quên với một bên nhiều đèn sáng, xanh đỏ muôn màu, một bên tối thui với những dãy nhà kho lằng lể. Tôi vẫn thích những sự tương phản. Một con đường chứa đựng cả hai sự nóng nhiệt và âm u, tiếng nhạc rộn rập và tiếng đẽ rì rả trong đám cỏ, những thứ đó đã quyến rũ tôi trong những buổi tối, khi đèn đường bật sáng. Tôi đã lang thang ở đây, trong rất nhiều buổi tối. Con đường sắt ngăn chia con đường ra làm hai. Bánh xe gập ghềnh đánh thức tôi dậy, ở trong tôi, những hình ảnh về quê hương, về Hà nội đã làm tôi nhớ tới một con đường nào đó, như đường Cửa Nam, đường Sinh Từ, đường quan thánh... Và tôi như khám phá được lòng tôi đối với quê hương.

Cách đây đã lâu, tôi đã viết một truyện dài, đăng trên một nhật báo. Tờ báo bị đóng cửa nửa chừng. Truyện dài của tôi chưa tới hồi kết thúc. Tôi viết truyện dài về con đường Khánh Hội, về một con người lãng tử, những đêm dài ngồi uống rượu với những người thủy thủ, tóc bông gió trùng dương, mang tất cả chất hải hồ vào trong quán rượu, khi uống say thì hát những bài ca của các hải cảng đã đi qua. Người lãng tử chỉ thêm đi. Mỗi lần nài với một người thủy thủ nào đó, thì người lãng tử lại hỏi về câu chuyện giang hồ, và nhờ những người thủy thủ đầu anh ta vào trong thân tàu, đưa anh ta ra khỏi đất nước này. Những người thủy thủ này lắc đầu, người lãng tử thất vọng, phải ở lại xứ này, để nhìn thấy những cảnh bản và rách nát, quần áo ka ki càng ngày càng nặng nề như một thứ gông cùm đeo ở trên người. Rồi người lãng tử lấy vợ, có con. Rồi một ngày nhớ tới kỷ niệm ở những con đường Khánh Hội, những người thủy thủ mặt đầy chất muối, anh ta đã trở lại những cái quán ngày xưa và gặp một người bạn thủy thủ ngày xưa, Người thủy thủ hỏi:

— Còn thích giang hồ hay không?... Nếu còn thích thì tôi có thể đưa anh đi.

Người lãng tử về nhà, sửa soạn ra đi. Nhưng buổi tối, nhìn thấy vợ, thấy con, anh chàng đã thờ dài, xếp lại quần áo, Không bao giờ dám trở lại con đường Khánh Hội. Tôi đặt tên truyện dài của tôi là «Đỉnh núi ngàn mây». Và đoạn đầu của truyện Lĩnh thành phố, tôi đã viết về Đỉnh núi ngàn mây. Lòng tôi, lúc nào cũng chỉ băn khoăn về những hình ảnh không bền, không vững chắc, như những đám mây kia, trôi lang thang khắp bầu trời, khi gặp núi thì ngừng lại. Nhưng núi giữ mây lại để làm gì? Suốt ngày, nằm buồn tênh, nhìn xuống cái thung lũng có đơn rồi tan dần, tan dần... Núi càng cao thì mây tụ lại càng nhiều. « Vạn lý sâu lên, núi tiếp mây ».

Ngày còn làm việc ở phi trường Nha Trang, có một tuần lễ, tôi buồn. Không thiết làm một công việc gì cả. Trước mặt tôi là núi, đằng sau lưng là biển. Ngược mặt nhìn lên là chỉ thấy trời cao. Tôi bị vây chặt ở đây Cuộc đời cứ mòn đi cứ rì đi. Tôi bước xuống cầu thang vào trong quán rượu. Tuần lễ ấy tôi ghi sổ của quán rượu phi trường lên tới gần một nửa tháng lương. Tôi thấy lòng tôi

thật trống rỗng và khắc khoải, trở lại cái nhìn của tuổi mười sáu, khi nghe tin người yêu đi lấy chồng.

Một thằng bạn khuyên tôi: — Mày đừng uống rượu nữa. Mới đầu mày buồn, mày đi uống rượu. Nhưng rồi về sau, mày mà không uống thì buồn không thể nào chịu nổi.

Tôi biết như vậy lắm. Tôi nhìn vào tận đáy ly có đôi mắt tôi ở trong đó. Tôi xoay ly để nghe tiếng nước đá chạm vào thành ly lạnh lạnh... Mày không hiểu được tao... Nha Trang vào tháng chín, trời đầy những đám mây xám màu chì. Biển in thành mây, nên bớt đi màu

xanh của biển. Mây che lấp cả màu xanh của trời. Người ta gọi những người tuổi trẻ là những người tóc xanh. Tôi nhìn vào tấm gương trước mặt, tôi thấy tóc tôi màu đen. Tóc tôi không còn màu xanh, có phải rằng tôi không còn trẻ nữa.

Đó là một đoạn đầu trong chuyện lĩnh thành phố của tôi. Buổi sáng ngày hôm nay, chủ nhật 9-11-69, Hoàng vịnh Lộc đã mời tôi tới Trung Tâm điện ảnh, cùng với vài người thân hữu, để coi chiếu phim mà anh làm đạo diễn. Cuốn phim có một cái tên đẹp. Xin nhận nơi này làm quê hương.

Lòng tôi lại vụt sôi nổi, nghĩ tới những đám mây cô đơn nằm trên đỉnh núi. Đối thoại của hai người lính biệt kích. Nếu ngày hôm nay, tao chết đi, tao sẽ xin Thượng đế cho tao được làm một trái núi, thật lớn, sừng sững đứng giữa trời. Còn tao nếu ngày hôm nay mà tao chết đi, tao sẽ xin trời cho tao làm một đám mây. Để làm gì?... A, để ôm lấy mây cho nó đẹp.

Tôi để cả một buổi sáng chủ nhật đẹp trời, mặc cho thiên hạ ngựa xe dập dùi, chui vào trong một phòng kín, để xem cuốn phim này. Ngồi cạnh tôi là Thanh Thương-Hoành và Minh đăng Khánh. Những người bạn tôi làm điện ảnh đang dẫn dắt tôi đi sâu vào cái thế giới đầy mộng mi, với những chủ đề chắc nịch. Một vài tiếng thở dài thoảng qua đầu đây. Một chút hoài hương vừa thoảng đây, khi Đoàn Châu Mậu nói về bánh đậu xanh Hải Dương. Cảnh một hang đá heo hút năm người lính biệt kích năm kia chia nhau vài chiếc bánh đậu xanh rồi thắp mìn. Tại sao cũng là bánh đậu xanh, mà bây giờ ăn không thấy ngon nữa?... Cũng mang nhãn hiệu Hải Dương. Rừng Vàng. Phải rồi thiếu trà tàu. Cũng không phải... Hình như thiếu một chút gió heo may, thiếu một không khí bằng bạc của những buổi sáng chớm mùa thu, những chiếc áo lạnh cắt kỹ, vừa được lấy ra mặc, còn thơm mùi long não, và khoảng đất tự nhiên khô rần, có tiếng guốc gõ đều trên đường đi lóc cóc. Quê hương của chúng ta ở đây. Và tình hoài hương cũng từ đây mà ra.

Hoàng vịnh Lộc là bạn rất thân của tôi. Khi mà hần đã định quay một cuốn phim nào, là nhất định phải làm cho bằng được thành một tác phẩm. Hình như máu ở trong tim hần đã chảy ra hết thành những « bành » phim, chạy dài trên máy chiếu, tạo ra những hình ảnh Huy Cường Trần Quang... đã diễn tả nhưng tình cảm rất người. Những lời đối thoại nặng như một bài học về triết lý.

— Mày có biết không, mày chết ở đây mày có tỏ được cho ai biết mày là anh hùng hay không?

Hay chỉ là một cái chết dấp chết dúi trong bóng tối.

Một khuôn mặt hiện thật lớn trên khung vải và một câu nói được gần mạnh:

— Nhưng bóng tối nuôi dưỡng mặt trời

Tôi đã chìm vào trong những lời đối thoại ấy. Với mười bảy năm đi lính, những tháng lính chúng tôi, những tháng sống thật đen tối, thật thâm, đã nuôi dưỡng cho rất nhiều mặt trời. Hoàng vịnh Lộc ơi! Mày điên rồi... Thằng đạo diễn này' khi nào muốn khen nó, muốn bốc thơm nó, chỉ có một cách làm nó bằng lòng nhất, là chửi: mày điên rồi. Nó tự nhận là điên đã từ... khuya Cảnh trời biển bao la, bát ngát, hoang vắng chưa có vết chân người. Người lính Biệt kích lấy cái điện của Hoàng vịnh Lộc: đây là bờ biển Việt Nam? Đây là đất nước Việt Nam! Tôi là người Việt Nam! Tiếng la hét át đi tiếng sóng biển ầm ầm. Vọng vào xa xôi, những tiếng Việt Nam được nhắc lại như một điệp khúc của một bản trường ca. Chưa bao giờ tôi xem được một cuốn phim bởi hồi và sôi nổi đến như vậy.

Có những kẻ chỉ mong mình là một thằng hèn. Câu nói của Đoàn châu Mậu trong phim: mày mà tao là một thằng hèn. Ờ, giá tao mà lại có thể hèn được... Câu nói được bỏ lửng ở đó. Tôi nghĩ rần, Hoàng vịnh Lộc đã nói lên tâm sự của chính hần. Nếu hần có thể hèn được, thì ngày hôm nay, hần đã không nghèo đói. Đưa lên những cái kết cục bi thảm của cuộc đời, đi chiến đấu bảo vệ cho người, còn chính nhà mình, gia đình mình lại bị tàn

phá đến hoang tàn. Cảnh Huy Cường dấn mạnh vào bức tường khói nấp đen: Tao sẽ tàn phá tất cả, tàn phá hết. Rồi ở bước đầu rút súng kê lên thái dương để bắt đầu tàn phá một hình hài. Nhưng tiếng vọng của những người bạn đã gục ngã thốt lên từ trời cao thẳm: mày định trốn à? Nhưng mày chạy trốn đâu cho thoát khỏi quê hương này. Không trốn được thì hãy nhận nơi này làm quê hương. Đèn bật sáng, tôi hỏi Thanh Thương Hoàng.

— Ý của anh thế nào?...

— Phim hay quá. Tôi định thuê cuốn phim này để chiếu ở các rạp lớn, lấy tiền giúp quý kiều ốc ký giá. Nhưng còn khó khăn ở Bộ Thông tin.

Tôi ngạc nhiên:

— Tại sao vậy?...

— Vì phim đang bị cấm chiếu mà không được biết lý do...

Tôi muốn chửi thề một câu thật tục... Hoàng vịnh Lộc tới bên tôi kéo tôi sang quán nước bên kia đường. Những hộp bia được khui ra, hai đứa chúng tôi uống thật nhiều, cho vui đi nỗi buồn khắc khổ...

ĐỀ HỨC CẢN

CÁI LƯỠI

Ngày xưa trong Quốc Văn giáo khoa thư có câu chuyện "Cái Lưỡi". Một ông chủ một hôm bảo anh đây tớ đi kiếm một món gì ngon nhất cho ông sơi. Anh đây tớ ra chợ xách về cái lưỡi heo.

Một bữa khác, ông chủ lại bảo anh đây tớ đi kiếm một cái gì cho ông sơi, nhưng lần này trái hẳn với lần trước: món nào không ngon nhất! Anh đây tớ, lò dò ra chợ lại xách về cái lưỡi heo.

Ông chủ trở mặt hỏi: — Ua, ngon nhất là cái lưỡi heo, sao không ngon nhất cũng lại là cái lưỡi!

Anh làm công tình bơ đáp: — Thưa ông đúng vậy đấy! ngon nhất là nó, mà không ngon nhất cũng là nó: cái lưỡi mà!

Ngày nay có chuyện L.M Nguyễn viết Khai, giám đốc tư thực Ngô đình Khiết ở Phan Thiết bỗng dựng đôi tên trưởng thành "Chính Liêm" đã viết cho Trung tướng chủ tịch ủy ban nhân dân cách mạng một lá thư như sau:

"Tôi là linh mục Nguyễn viết Khai, trước khi phụ trách làm lễ ngày chủ nhật trong Đình cổ tổng thống Diệm Từ hai năm rày, vì tôi chống đối với ông Nhu và ông Cần, ông Diệm đã "Bạc Đái" tôi nên tôi bỏ Saigon mà đi dạy học ở Phan Thiết. Từ ngày các "tướng lãnh do Trung tướng lãnh đạo, đã làm Cách Mạng ĐẠP ĐỒ CHẾ ĐỘ GIA ĐÌNH TRỊ CỦA HỌ NGỒ, tôi rất hoan hỉ vui mừng. Tôi chưa có dịp về thủ đô chào mừng Trung tướng Chủ tịch vì tôi bị đau phổi từ 28-10. Nay tôi khá khỏe, tôi xin gửi thư này chào mừng Trung tướng và Hội Đồng Nhân Dân Cách Mạng.

Lại nữa, tôi có vài việc thắc mắc và oan ức do ông Diệm gây nên trước đây, đối với công việc bác ái từ thiện do tôi chủ trương. Tôi kính cần xin Trung tướng dành cho tôi buổi yết kiến để tôi được trình bày, kính mong Trung tướng chấp nhận.

Nay kính thư

L.M. Nguyễn viết Khai

Hiệu trưởng trường "Chính Liêm"

Phan Thiết.

6 năm sau, ngày 1-11-1969 Cũng L.M. Nguyễn viết Khai cho đảng báo một thiệp mời nguyên văn như sau:

HÌNH ÔNG DIỆM

(Hãy thứ tha để được tha thứ. Vì lúc chết sẽ được sống bất diệt).

Kính Hòa Bình

Thánh Phanxico

(Tôi tiễn, hãy tiễn theo tôi. Tôi lùi, hãy giết tôi. Tôi chết, hãy TRẢ THỦ cho tôi).

Ngô đình Diệm

Nhơn dịp kỷ niệm sáu năm (1-11-1963—1969) ngày CỐ TỔNG THỐNG GIOAN BAOTIXITA NGỒ ĐÌNH DIỆM bị sát hại vì chánh nghĩa Quốc gia Dân tộc.

Chúng tôi có tổ chức Lễ Giỗ của Người tại Công trường An Khê, Giáo xứ Vinh Thanh, Quận Hàm Tân, Tỉnh Bình Tuy vào hồi 16 giờ ngày Thứ Hai 3-11-69.

Trân trọng kính mời: Anh em Cán bộ, Chiến sỹ và Đồng bào vui lòng đến tham dự để cầu nguyện và để TÁN TỤNG CÔNG ĐỨC của Người.

Kính mời

L.M. P.M. NGUYỄN VIẾT KHAI

SỨC VOI PHỤ ĐỀ

— Lưỡi không xương nhiều đường lắt léo (hoặc) — Quân tử nhất ngôn là quân tử đại, nói đi nói lại là quân tử khôn.

Tùy ai muốn chọn câu nào xin cứ tự tiện,

XIN ĐỪNG BẮT CHƯỚC TÀO THÁO

Cụ Trần chánh Thành hồi còn làm ngoại trưởng đã

xuýt ra một câu đáng ghi vào văn học sử: "Dân Việt mình có tật đa nghi như Tào Tháo!"

Mà quả thật, kể từ ngày thuế kiểm ước gia tăng kéo theo giá sinh hoạt, thì cái bệnh "Tào Tháo" cũng tăng vọt theo luôn.

Nào là ông Nghị Ngải trong cuộc đấu chương "vội nội Các Bang đã mọc tới nơi:

—... Quốc Hội, dân chúng, báo chí có thể nghi ngờ sự lương thiện của những vị có liên hệ tới việc ban hành nghị định 24-10 sửa đổi thuế kiểm ước?...

Nào là nữ ký giả Thái Chân của báo Luận đàn Mới trong cuộc "đượt võ" với ông Kinh Tế cũng khêu nhẹ:

— Nghe nói cứ mỗi lần có biện pháp kinh tế mới là lại có những nhân viên kinh tế làm giàu?...

Lại có những ông không phải chỉ đa nghi suông, mà còn hùng hục bươi móc ra cho bà con thấy. Như ông nghị Trương tiến Đạt đã bươi móc ra trong vụ tăng giá xăng, Ông kinh tế đã phang dân tiêu thụ đúng 3 chiều: chiều thứ nhất là tăng thuế kiểm ước chiều thứ nhì là tăng mức lợi cho các trạm xăng, và chiều thứ ba là bắt mỗi người phải mua một lít xăng là phải đóng 1 đ 74 vào một cái quỹ "đặc biệt" (?)

Bấy giờ ông Kinh tế mới chịu thú nhận là số tiền 1 đ 74 này định tặng cho các hãng xăng nếu sau này chính phủ thỏa thuận cho các hãng Shell, Esso và Caltex được tăng mức lợi. Chỉ có thể thôi mà ông Nghị Đạt cũng... nghi ngờ! Bộ ông không biết rằng hãng Shell suốt 4 năm vừa qua gian lận tiền thuế bị phạt cả mấy trăm triệu, các ông Nhà Nước còn chĩa thêm dùi (vì gõ vào đầu dân đủ tiền xài rồi, dùi họ làm gì tội nghiệp!) bây giờ tặng thêm mỗi lít có 1 đ 74 cũng chẳng đáng, là bao, bạc các ấy mà, để ý làm gì cho mệt!

Ngày xưa cả nước Tàu mệnh mông có mỗi một sù Tào tháo, bây giờ ở một góc Giao chỉ tí xíu này lại có cả triệu Tào tháo thì bố ai còn làm ăn gì được nữa?

CHUYỆN KHÓ TIN NHƯNG CÓ THẬT :

EM ĐỜ LE NÀO MÀ LE THỂ?

• Phần nào thôi chớ em cưng! Nhờ em một tý!

của phóng viên MA CẠO

Một buổi sáng đẹp trời ngày chúa nhật, phóng viên Ma cạo lên phi cảng Tân Sơn Nhất đưa 1 thăng bạn xuất ngoại. Trong lúc ngồi đợi người bạn lập thủ tục, phóng viên Ma cạo của "Con Ong" có nghe lóm một câu chuyện rất ư là thích thú giữa 2 cô E.V.N sau đây: Vậy xin kể hầu quý độc giả:

— Ê mày. Mày có biết con X.1 không? X. « đờ le » đó!

— X.1 nào? Phải X.1 tự là X bà chẳng không?

— Đúng nó đó! Con nhỏ đó ngon lành lắm! chỉ lắm! Nó khoe với tao là nó có một người Di ruột tên là bà Ng. Th... V. quen lớn nhiều với

Chính bà đó đã cầu thiệp cho nó đi Pháp chuyển visa rồi đó! Nó có bao tao là muốn đi đâu cứ nói nó một tiếng là xong!

— Thật không mày, hay là nói dóc đó!

— Thật mà! Nay nghe, con X.1 nó có bảo với tao trước hôm nó đi Pháp chơi: bà đi nó quen quen, khời

cần phải qua ông Đồng Lý gì đó... vậy mày muốn đi Nhật chơi, hãy chịu khờ nói với nó đi.

— Thôi mày ơi, tao ngại lắm!

— Ngại gì!! Con X.1 nó mạnh lắm! Bằng chứng là hôm nó đi Pháp về trễ hạn, nó bị ông H. ký giấy đề nghị đuổi mà có đủ đủ được nó đâu! "pít tông" nó ác ôn lắm! Chính ông Tổng giám Đốc và ông Giám Đốc khai thác còn ngăn nó kia mà! Mày xem nó xấu như bà chẳng lửa và ốm như họ lao thể mà cũng đi "bay". Nhiều cô đẹp hơn nó nhiều mà bị loại, thể mới biết nó "chì" chừng nào! Ngoài ra, mày mới vô làm chưa biết nó, các ông quan thuế ở đây có bao giờ dám XÉT hành lý nó đâu! Mày cứ xem chiếc xe mới của nó thì biết. Thôi, mày nghe tao nhờ nó đi. Tao nghe nó lại sắp đi Pháp nữa đó.

— Tôi tao xin, tao ngại lắm!

Vậy thì còn lâu mày mới có được giấy phép, vì ở BNV người ta phải làm theo thủ tục...

— Đành vậy, tao không thích nhờ vả mắc công mang ơn

Câu chuyện kết thúc nửa chừng vì có tiếng từ máy phóng thanh gọi hành khách ra tàu! Phóng viên ma cạo tôi không có ý kiến, xin nhường cho quý đáng ở Bộ Nội Vụ... và hai cái ông gì to to bỏ ở E Đại Ngu... phán xét.

Riêng Ma Cạo tôi có lời khuyên giờ chót như thế này: "Phần nào thôi em Hai ạ! Thời buổi nhí nhò này mà khoe khoang quá có ngày bỏ mẹ đấy em ơi! Im lặng mà có "xin" thì hơn em ạ!

SỰ THẬT ĐỪNG VẬY CHĂNG?

Năm nay, có lẽ bị sao quả tạ chiếu nên cả lò nhà E Đại Ngu bị thiên hạ "tổ" tôi bôi hoa lá. Nay nghe hết cụ Ngoại Voi trắng "tổ" bê bối, ăn bẩn, "Hô tét" xấu như ma, như quỷ, đến ông giám sát viện ông ấy lòi ra hạch hỏi đủ điều: Nào là, tại sao không mua máy bay lại mượn? Nào là các em "đờ le" hơi nách và hờn như gấu, bê phái V.V và V.V. Toàn là những chương kinh hoàng "tọng" vào mặt quý đảng lãnh đạo "E giao chim". Những tưởng rằng... chuyện E giao chim đến đây là tạm chấm hết! Nào ngờ, hôm vừa qua có thằng bạn thân của Ma Cạo đến chơi rồi cho biết một tin rất kinh khủng. Tin đó như thế này, chà là, E Đại Ngu có một đảng rất khả kính tên H. lãnh đạo đám chiêu đãi viên dưới đất.

Vị này trước đây nguyên là huấn luyện viên của các em ở dưới, thời cơ leo lên chức trưởng đoàn. Chức vụ này trước của một người khác... bạn đề nên bà ta tạm kiêm nhiệm một thời gian thôi. Không ngờ sau đó, bà ta giựt luôn làm của hương hỏa!

Từ lúc lên mặt trưởng đoàn "Ô tét đa coi" bà ta rất hách và thương chửi mắng tàn tệ các cô ở dưới bằng những danh từ mà các bà có thái nghe thấy cũng phải dè... non! Các cô dưới đất ức lắm không thêm nói. Một cuộc điều tra ngầm được diễn ra, Kết quả ó là la 1... Thì ra bà nhà ta có một ông chồng Mèo. Ông Mèo này ghen ác ôn lắm! Vì vậy mà khi nào cơm không lành canh không ngon, bà nhà ta bèn đem trút hết nỗi bất bình ấy lên đầu, lên cổ các cô ở dưới!

Thôi, nhờ bà một tý. Đất nước này đã quá rồi, đời quá rồi, xin bà cầm cho; đừng có dựa hơi chồng Mèo

mà có ngày bị để non đấy ạ! Cũng kiếp trâu bò với nhau, hãy thương nhau cùng bà ơi!

MA CẠO

BÉ CÁI LÂM

Hơn một tháng qua đã hai lần người ta đao to búa lớn đập lên đầu, lên cổ ông Trung tá "Núi", Con Ong cũng quen ông Trung tá "Núi", nhưng có người viết bài, có người chịu trách nhiệm thì Con Ong vẫn phải đăng bài của họ, dĩ nhiên Con Ong phải sửa sai nếu cần. Thì sau bài tổng công kích ông Trung tá "Núi" số 81 (bài đầu) Con Ong đã có bài đính chính nhờ có buổi họp ngày 11-10-69 của Đại tá Q với 50 sĩ quan để mở sẽ vấn đề tại cơ quan.

Tới bài "Tổng công kích" thứ hai đăng trong số C0 84, ông Trung tá "Núi" lại bị một đòn oan uổng nữa, ông "Thầy Học Của Hai Ông Tướng Nói Về Trang Sử Bản" đã tưởng rằng Ông Trung tá "Núi" sào sảo bản dịch Anh văn cuốn "Tổng Công Kích— Tổng Khởi Nghĩa Mậu Thân Của V.C mà ông "Núi" đã nhờ làm,

Sự thực bản dịch này không đạt tới mức một tác phẩm phổ biến ra ngoài Quốc tế, nên đã được hoàn lại cho cô dịch giả— Nhưng vì ảnh hưởng của bài công kích đầu tiên nên tác giả bài thứ hai đã tấn công theo. Rồi tác giả đã được mời đến cơ quan nghiên cứu kế hoạch của nhà ban để được chính thức nghe lời giải thích. Sau đó tác giả được trao tặng cuốn TCK-1-TKN Mậu Thân của VC do hai ông Nguyễn ngọc Phách và Trần Nhã dịch ra Anh văn với sự nhuận sắc của mấy sĩ quan cao cấp người Mỹ để cô dịch giả so sánh hầu tìm ra sự sào sảo hay đạo văn gì chăng.

Kết quả tác giả bài công kích ông Trung tá "Núi" đã chính thức gửi đến Tòa báo Con Ong một bức thư yêu cầu cải chính "để khỏi tổn hại đến phương danh của Trung tá "Núi".

Thế là phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí, Con Ong xin chia buồn với Trung tá Núi và thành thực có lời xin lỗi.

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

SỰ THIẾU SUY CỦA BIG MINH

Big Minh bị ở Thái Lan hoài, nhớ canh chua cá lóc mà người ta không cho về. Báo chí tranh đấu đề Big Minh về nước. Con Ong cũng được cái hân hạnh tranh đấu bằng một vài bài báo còn con. Big Minh về nước. Big Minh tuyên bố không làm chính trị. Big Minh còn quả quyết Big Minh không biết làm chính trị. Sự quả quyết được coi là đúng. Nếu Big Minh biết làm chính trị, cái thế sôi nổi của những ngày đầu 1-11-63 đã đủ để Big Minh vá lại bức dư đồ rách. Nhưng Big Minh, thay vì đổ dầu vào cách mạng, Big Minh lại đổ nước lạnh. Và khí thế 11-63 tắt ngóm. Đèn nôi Nguyễn Khánh chập được thời cơ, gây ra nhiều cảnh thế thảm cho đất nước. Cuối cùng, Big Minh lưu vong. Và Nguyễn Khánh cũng lưu vong. Nếu trung thành với lời nói của mình, Big Minh sẽ chỉ tới ngày đánh quân vọt. Một đời anh hùng cái tạo nổi thời thế một lần. Qua rồi thì hết. Quấy lộn cũng vô ích.

Nhưng Big Minh không muốn đánh quân vọt, viết hồi ký. Người tưởng người vẫn có thể tạo nổi 11-63. Và người đòi triệu tập Quốc Dân Đại Hội! Để làm cái gì đây? Quốc Dân Đại Hội viết tắt là Quốc Hội đó. Dân đã hội họp, chất vấn đề bầu đại biểu của mình. Quốc Hội đã bị xóa bỏ đầu mà Big Minh đòi có Quốc Dân Đại Hội. Big Minh thiếu suy rồi nhé! Nguyễn Bình có câu thơ "Vung suy đánh mất cả thiên đường". Còn Big Minh vung suy thì làm mất cả cảm mến của mọi người vốn yêu Big Minh.

Tại Hạ Viện, nhiều dân biểu đã công kích Big Minh bằng những lời cay đắng. Con buồn nản chưa qua, Big Minh lại tuyên bố sẽ ứng cử Tổng thống vào năm 1971 nếu như Big Minh tạo được hậu thuẫn trong quần chúng, Big Minh thích nói rồi. Khi một người thích nói thì dễ bị hổ. Người ta sẽ nói thăm với nhau rằng; Big Minh, thì ông hãy tạo hậu thuẫn trong quần chúng đi. Chừng có hậu thuẫn, ông hãy ra ứng cử. Có ai cảm ông đâu.

CHỈ TIN VÀO CHÚA

Trong một cuộc hội thảo của Lực Lượng Đại Đoàn Kết, phó chủ tịch của "Lực Lượng Ta" đã cao hứng mà nói rằng: "Không tin chính phủ, chỉ tin vào Chúa". Cái đà này, sẽ có một chức sắc của Phật giáo cay cú mà nói: "Không tin vào chính phủ, chỉ tin vào Phật". Rồi Hòa Hảo sẽ nói; "Không tin vào chính phủ, chỉ tin vào Đức Thầy", Rồi Bà Hai sẽ nói... vân vân. Cuối cùng môn đệ của ông Đạo Dừa sẽ nói: "... chỉ tin vào ông Đạo Dừa". Cái đó phiền lắm à. Vì dân không tin vào chính phủ, chính phủ sẽ mất dân. Ông Phó Chủ tịch Đại Đoàn Kết ơi, sao ông lại vác Chúa của ông vào cuộc hội thảo chính trị thế? Ông tin Chúa mà không tin chính phủ thì ông cứ việc đến nhà thờ mà bày tỏ lòng tin của ông. Và bày tỏ âm thầm thôi. Chúa có ăn nhằm chi đến tổ quốc Việt Nam rách rưới này. Chúng tôi chỉ tin Chính Phủ của chúng tôi. Nhân danh thẳng dân đòi rách thương Chính Phủ nhất nước, tuyên bố tôi chỉ tin chính Phủ chứ không tin Chúa. Vì Chúa không tăng thuế kiếm ước nổi mà chỉ chính Phủ mới đủ quyền tăng. Vì Chúa không tiếp tế sữa cho tôi. Mà chỉ Tổng Cục tiếp tế mới có sữa mà tiếp tế. Thưa ông phó chủ tịch Đại Đoàn Kết, tục ngữ Giao chỉ có câu "có thực mới vực được đạo".

Khi cái bụng tôi nó lép, tôi cần được đớp kỹ thì mắt nó khỏi hoa, tai nó khỏi ù và sẽ nghe chuyện tôn giáo sau. Ông hiền giùm thế cho. Và bạn sau đừng làm phiền Chúa nữa. Hãy để ngời yên lặng trong sự kính yêu của mọi người.

PHÁ THỐI

Mười mấy ông bác sĩ ở Sài Gòn có nhã ý khám bệnh và điều kiện cho gia đình ký giả trong Nghiệp Đoàn ký giả Việt Nam vì Nghiệp Đoàn này yêu cầu họ. Vậy mà chẳng hiểu có anh nào phá thối bằng cách tự xưng mình là một trong số các bác sĩ có lòng, gọi giấy nói cho một ủy viên ban chấp hành, nghiệp đoàn, bắt phải in các khẩu

In tại nhà in Dân Nguyên, 54 Võ Tánh Saigon

Quản nhiệm: NGUYỄN VĂN MINH

hiệu "Suy tôn Ngô Tổng thống" lên thẻ khám bệnh như vậy:

— "Nghiệp đoàn ký giả Việt Nam đời đời nhớ ơn các bác sĩ."

— "Khi đến khám bệnh phải tỏ ra lễ độ với các bác sĩ."

— "Không được khám bệnh nhiều lần."

Vân vân... Bạn Thanh Chiêu ngã ngửa a người đi tìm vị Bác Sĩ kia. Mới hay đó chỉ là một hành động phá thối. Sự bố các anh tu bíp ra phá thối. Các anh không thích khám bệnh phước thiện, các anh khoái bóc lột bệnh nhân thì kệ cha các anh nhưng các anh phải xê ra cho người khác làm việc xã hội trong thời buổi kiếm ước này. Nghiệp đoàn chúng tôi đang điều tra xem anh nào phá thối. Hề biết đích danh anh nào, chúng tôi sẽ đập vỡ mặt anh đó.

CẦU MƠ

Bạn đọc thân mến của Con Ong hẳn đang rầu rĩ rầu rầu ra rậm rạp vì thuế kiếm ước, xăng nhớt tăng giá vù vù, Xin bạn đừng phàn nộ, chính phủ đã làm cái gì là đúng cái đó, Đấy,

ông Âu ngọc Hành đánh thuế phân xuất quân binh vào hàng tồn kho, bọn phòng Thương mại chúng nó đòi tự thiêu để phản đối, khi ấy, chính phủ sai. Bấy giờ - ông Phạm kim Ngọc không đánh thuế kiếm ước vào hàng tồn kho, bọn phòng Thương mại không đòi tự thiêu Ấy là chính phủ đúng, vì bọn nhà giàu sợ mất quyền lợi, phải chiều nó, còn bọn nhà nghèo chúng ta đã nghèo rồi, quen rồi, có nghèo thêm cũng chẳng sao.

Bạn đọc, để tự an ủi mình, chủ nhật này hãy chịu khó bỏ ra 120 từ mua cuốn tiểu thuyết **CẦU MƠ** của Duyên Anh mà đọc.

Đọc xong, bạn sẽ thấy bạn đứng trên **CẦU MƠ**. Bạn sẽ nhìn cuộc đời. Cam đoan không thấy hai ông Phạm kim Ngọc và Nguyễn Bích Huệ. Bạn chỉ thấy tình yêu thơ mộng, tình yêu ấy không có gì cả, nhất là không có... dân biểu cơ...

50 cuốn đặc biệt giấy trắng Duyên Anh đợt Ký tặng (ngượng quá, tặng sau khi bạn tặng 120 từ) bạn sáng chủ nhật này tại quán số 75 lầu **CRYSTAL PALACE**. Đọc Cầu Mơ xong bạn sẽ chủi âm lên « sư bố mày Duyên Anh, mày thơ mộng quá nhẹ nhàng quá, tươi mát quá, mày dềch sống sướng như thằng khốn nạn Thương Sinh

SINH VIÊN VĂN KHOA

HẠ GIÁO SƯ KHOA TRƯỞNG

BẢNG VĂN CHƯƠNG SIÊU SỐNG SỰNG

Giai phẩm "Sử Địa" số 4, số mùa thu, của nhóm sử địa Văn Khoa Sài Gòn, vừa gửi tặng Con Ong, quả là số báo siêu văn chương sống sướng. Vì những bài chửi giáo sư Nguyễn văn Trung và Bùi Xuân Bào tàn bạo, ác ôn. Ban Trịnh Võ Nịnh (bạn này cầm nhầm tên Võ Nịnh để... đối lập với Văn Đông trong phóng sự Quét Ngóm của Thương Sinh đăng ở Sống sau Tết Mậu Thân đây nhé đã quạt giáo sư Nguyễn văn Trung mềm nát như rựa mận thịt chó, móm mà giáo sư Trương thích đớp nhất. Bạn Võ văn Nịnh còn trích câu phê bình sách vở, tư tưởng của Văn Trung của Phạm công Thiện: « những cuốn sách ấy (của Nguyễn văn Trung) đều là lý luận cốp chép rề tiền và nói lên sự học văn tạp nhạp thiếu không khí, kiêu ngạo, ngu xuẩn, lưu manh nguy hiểm». Bạn Võ Nịnh tự hỏi Văn Trung đã dùng cách nào để leo lên chức khoa trưởng văn khoa. Bạn Võ Nịnh còn ngạc nhiên " Ông Nguyễn văn Trung hành diện bị coi là thân cộng mà vẫn sống, trong khi hàng lò trí thức khác lả lướt ăn cơm nhà đá một một khi dính vào cái mác trên. Đây là một sự lạ vĩ đại! Bằng chứng là ông Trung chủi nhà nước trong báo (lậu) Hành Trình mà văn phây phây" Linh mục Thanh Lăng, giáo sư Bùi Xuân Bào cũng bị chủi rủa, Quý bậc thầy khác bị bạn Thò Lò kết án ăn cắp công phu khảo cứu của môn đệ để in thành

DU THẢN CHI cầm tròn

sách xuất bản đớp pôn! Ai muốn biết cái thùng rác Văn Khoa, hãy tìm đọc Sử Địa số 4. Tổng Trưởng văn Hóa Giáo Dục nên đọc kỹ. Và Tổng Thống cũng nên tìm đọc. Khi học trò chủi bới thầy mình là một việc bất đắc dĩ. Để cho học trò nó khinh bỉ, ghê tởm là lỗi tại thầy. Thầy hối, trò ngời thế nào được. Quý vị đạo đức cứ chủi Con Ong sống sướng mãi đi. Quý vị đọc Sử Địa số 4 sẽ thấy sinh viên chủi bọn thầy nham úc còn sống sướng hơn Con Ong. Không ai thích sống sướng cả. Xã hội nó bản thì phải sống sướng.

Số sau, Con Ong sẽ hân hạnh trích nhiều đoạn tàn nhẫn đáng được đọc để đồng bào các giới nhìn rõ những khuôn mặt bậc thầy của các ông giáo văn khoa Saigon, Nhất là hai ông Văn Trung và Thanh Lăng, vị linh mục được sinh viên văn khoa bầu làm kép điện chải chuốt, bay bướm và chống lại chính sách... khắc khổ của nhà nước! Các bạn nhóm sử địa Văn Khoa Sài Gòn ơi, Con Ong ủng hộ các bạn, Làm nữa đi, làm tới đi. Bức mông xừ thân Cộng ra khỏi văn khoa đi. Mau lên, chiều hôm tới rồi.

CẦN LAO BÀN CÙNG NÊN COI CHỪNG

Những anh cần lao nhân vị bản và bựa đứng trước người ta xét lại công đức của cố T T Ngô Đình Diệm và bệnh vực như người cần lao tốt mà cựa quậy và khoe mẽ. Anh bản và bựa thì ở chế độ nào ở cái đảng nào, chúng tôi cũng đánh bỏ mẹ anh để anh hết ngóc hay là chú ng tới... bỏ mẹ! Vậy xin có lời nhắn nhủ các anh cần lao nhân vị bản và bựa nên tiếp tục sống như giun để đi. Và mông xừ cố đạo Đình viết Khai cũng chẳng nên quá ồn ào. Nhân danh người ca ngợi công đức sự nghiệp của chí sĩ Ngô Đình Diệm, tôi khuyên các anh đó.

CHUYÊN NÀY CÓ THIẾT DZẬY CHĂNG? HỜI ÔNG KATÊ?

Theo một nguồn tin hết sức là tức mình trong giới buôn bán bự... chuyên nhập cảng cà phê cho Con Ong biết thì là... Trước hôm ông Tổng Ka Tê tức Âu Ngọc Hành công tử "iên xe" tiễn em đi lâu suốt, ông có ký một cái giấy phép rất bở cho một đại thương gia được trọn quyền nhập cảng cà phê sống vào VN và vị thương gia kính mến này dường như đã đền tạ cho Âu ngọc Hành Công Tử 20 Tê!

Sau đó, Âu Công Tử xuống... Ông Tổng Ka Tê Phạm kim Ngọc lên thay. Ông này bèn làm một đường là lướt lũng mẹ nó cái giấy phép bằng vàng này. Rồi sau đó, ông Phạm Ka Tê... bèn giao cho người khác đọc quyền... một cái giấy phép Nghe nói, người khác này là lò... của cái ông ở P.TMS. đưa ra.

Có đứng dậy không hơi chur liệt vị? Con Ong còn biết nhóm tài phiệt này gồm có 4 người... Sau khi đọc quyền rồi là sẽ bán với cái giá chết mẹ dân nghèo là: 780đ một ký. Trong khi đó, giá vốn chỉ có độ 300 là cùng!

Con Ong thách viện giám sát thủ điều tra cái vụ này chơi coi có đúng vậy không?

GIẢI PHẨM CON CHÓ

Con Ong đang chuẩn bị làm giải phẩm Con Chó. Làm xong giải phẩm này thì (chính khứa) sẽ biến thành chó hét trời. Dĩ nhiên, Con Ong thất nghiệp. Chẳng lẽ đi nghị luận tội của chó. Vậy giải phẩm Con Chó là số báo cuối cùng của Con Ong, Bạn hãy gọi bài thật... chó về cho Con Ong ngay từ hôm nay. Bài được chọn đăng sẽ có nhuận bút bánh nhất nước, Giải phẩm Con Chó in khổ lớn 100 trang. trình bày ngoạn mục như... chó "yêu nhau" ấy. Giải phẩm Con Chó mang chủ đề... chó! Chó hai chân và chó bốn chân, Chó ăn C. và chó chề C. Nghĩa là rất chó. Bảo đảm chó nhất nước.

APOLLO QUYẾT TIẾN

Ngày 15-11-1969

NHỚ ĐÓN COI CUỘC PHÓNG PHI THUYỀN

QUYẾT TIẾN

Vĩ đại và ngoạn mục hơn Apollo II của Mễ